

Men med träkanoterna förhåller det sig på ett helt annat sätt. De äro långa och raka, relingarna äro låga och inåtböjda i enlighet med poppelstammens form. En vågkam som rullar förbi en dylik farkost, äntrar lekande lätt dess sidor och bryter in över dess relingar. Då vågorna alltjämt växa i höjd, bli översköljningarna efter hand allt kraftigare. Jag kom väl ihåg hur det tog sig ut i verkligheten. Den ena roddaren har sin plats i fören, den andra i aktern. Båda sitta på knä framåtlutade, deras årtag göras så långa och hastiga som möjligt och de lägga in hela sin muskelstyrka i dem för att med årbladets stöd i vattnets motstånd bända fram kanoten och om möjligt driva upp dess fart ända därhän att vågorna icke hinna förbi den, utan att den ständigt befinner sig i en i vindriktningen vandrande vågdal.

Med de erfarenheter och minnen jag bevarar från kanotfärder i storm är det ingen konst att i fantasien skildra hur det med all sannolikhet hade gått för oss om vi befunnit oss i södra delen av Den vandrande sjön och överfallits av en av dessa rasande nordoststormar, vilka komma farande så plötsligt om våren. Men om jag nu i fantasien målar en dylik tavla, så ber jag läsaren icke glömma att den är diktad, då ju den grunda barriären tvärsöver sjöns norra del hindrade vårt vidare framträngande.

Och här börjar den diktade skildringen!

Jag sitter på knä mitt i kanoten mellan båda roddarna. Eljest sitter jag med benen framåtsträckta på kanotens botten. Men nu gäller det livet och min upp-